

KAREL CUBECA

VE STÍNU
FARAONA

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2018
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-946-8

Romány Karla Cubecy
vydané v nakladatelství Alpress

Sága rodu Irvingů

*(Romány z Jihoafrické republiky
a Austrálie
o zlatokopecké rodině)*

Prokletí zlatokopů (2005)

Zlato Afriky (2006)

Zlatá skrýš (2007)

Tajemství skrytého kláštera (2008)

Poselství v dlani (2011)

Písky času (2013)

*

A Bůh mlčel... (2009)

*(Samostatný válečný román
z 1. sv. války
v Německé východní Africe)*

*

Ve spárech osudu (2010)

*(Životopisný román
o Sebastianu Leopoldovi
Richardu von Kaunitz)*

*

Pravá tvář anděla (2012)

*(Dobrodružný román
z námořní plavby
k Ostrovům koření ze 16. st.)*

Kdo probudí hvězdy (2014)

*(Historický román
z východní Austrálie v období
1500 let př. n. l.)*

*

Kawa 9 (2015)

*(Emotivní příběh o tom, jak se
křovák Kawa 9 dostal z pralesa
až do Prahy a ovlivnil při tom
dějiny Evropy a světa)*

*

Kdo jsme?

**Obecná teorie vědomí, času,
prostoru a bytí (2015)**

*(Psané přednášky o principu
existence a zamyšlení
nad podstatou vědomí,
světa a života)*

*

Faraonův následník (2016)

*(Historický román
ze starověkého Egypta)*

*

Faraonův soud (2017)

*(Historický román
ze starověkého Egypta v období
vlády Amenhotepa III.)*

HLAVNÍ POSTAVY ROMÁNU

Prof. PhDr. Karel Fiala, Ph.D. – univerzitní profesor psychologie

Vojta – syn Karla Fialy

Ani – syn písaře (profesorovo první Já)

Ptahhotep – faraon

Seb (Ctěný) – vypravěč (profesorovo druhé Já)

Donkor (Pokorný) – syn faraona Ptahhotepa

Anhur (Nosič oblohy) – věštec, otec Seba

Halima (Jemná) – matka Seba

Karu – velitel armády

Merej a Ostrakon – velitelé části královny armády

Hori – zástupce velitele armády

*Na světě není smrti ani zmaru.
Jen tělo chátrá, zmírání a zachází, aby se vzápětí vynořilo
očistěné a omlazené ve své nové podobě.*

*A život? Tím je především duše, která nikdy neumírá.
Vytrvává, buduje sebe sama po věky, přibližuje se k vyšším
ideálům a ke spojení s prvotním zdrojem, od něhož se při
svém vzniku v pradávce minulosti odpojila.*

*Každý z nás je díky ní starý statisíce či miliony let
a je nositelem dávné historické zkušenosti. Ve své duši tak
máme uloženy vedle svých i dějiny celého lidstva, přestože
jako jedinečné vnímající bytosti existujeme pouhých
několik desítek let.*

*To, co v našich životech činíme a prožíváme dnes,
jsou pouze opětovné a znovu objevené zážitky a principy,
které jsme již mnohokrát ve svých předcházejících
existencích praktikovali a u nichž se snažíme o jejich
přeformulování a dokonalejší podobu.*

Karel Kostka – Cubeca

Tento podivuhodný příběh Vám mohu vyprávět jen shodou mnoha náhod, pokud vůbec náhody existují a naše životy se neřídí osudem, který žádné náhody nepřipouští.

Přednášel jsem na mnoha světových univerzitách psychologii a zabýval se reinkarnační regresí, aniž bych kdy tušil, že já sám se stanu objektem reinkarnační regrese, prostřednictvím které se mi pokusí zachránit život můj syn Vojtěch.

Vojta byl ještě mladý a nezkušený a zapomněl na jednu zásadní věc – na konci reinkarnační regrese zopakovat kouzelnou formuli, díky které bych na své reinkarnační existenci zapomněl a nechal je uzavřeny hluboko v temných zákoutích své archetypální paměti a duše.

Pamatuji si je díky tomu docela zřetelně a přesně, a v této knize o nich píšu tak, jak se udály.

Ve své první reinkarnaci jsem žil jako zaříkávač a šaman Ani jen krátký život, který jsem ukončil v závislosti na činech faraona Ptahhotepa.

V mé druhé reinkarnaci je tomu jinak. Je to s podivem, ale já se i v dalším životě vrátil do období vlády faraona Ptahhotepa a žil v něm tentokrát delší život uprostřed faraonovy nejbližší komunity.

Jmenoval jsem se Seb a mým otcem byl věstec Anhur (nosič oblohy), a nesmějte se – měl opravdu nadání vidět do předu, až za obzor času. Alespoň jsem mu to vždycky věřil.

Svědčí o tom mimo jiné i jméno, které mi dal. Jméno Seb totiž znamenalo ve staroegyptském jazyku ctěný, a já se opravdu ctěným stal. Co na tom, že až v jednadvacátém století.

Už jsem naznačil, že čas je všesměrný, všudypřítomný, a že je mnohem důležitějším aspektem našich životů než prostor. Nebýt času, žádný prostor by nebyl, ale o tom pojednávám v jiných svých knihách. Můj prožitek dvou minulých životů mne v tomto přesvědčení jen utvrdil.

Karel Fiala

JAK VŠECHNO ZAČALO

„Ve vesmíru neexistuje nic tajemnějšího a záhadnějšího, než je mysl,“ pronesl profesor Fiala na závěr své přednášky na Karlově univerzitě, kde už dlouhá léta působil jako přednášející experimentální psychologie.

„Vědomí, jako nositel myslí, je cosi, co všichni vnímáme, čím v menší či větší míře disponujeme, ale v zásadě nemůžeme s určitostí definovat, o co přesně se jedná. Mysl může léčit i zabíjet, díky ní navazujeme sociální vztahy nejenom k lidem, živočichům, rostlinám či věcem, ale budujeme si vztahy i s planetou, galaxií, s každou subatomární částicí vesmíru... Individuální vědomí je maličké elementární konkrétní já uprostřed prázdného prostoru nekonečné inteligence. Ačkoli se naše mysl koncentruje jakoby v individuálním vědomí, ve skutečnosti je částí i celkem celého světa, kterému vtiskuje základní pravidla a vlastnosti. Představte si, že jste stvořiteli veškerého světa, nic kromě vás neexistuje a vše, co vnímáte, jste vytvořili vy sami v sobě a ze sebe...“

Už poněkolkáté za poslední půlhodinu přerušil profesorův výklad spontánní potlesk studentů. Fiala pozvedl ruku, aby tím jednoduchým gestem studenty utišil, a když se tak stalo, docela potichu pokračoval: „Víte, jen předávám myšlenky, které se ve mně berou odkudsi z hluboké archetypální paměti. Nestor experimentální psychologie a můj velký vzor profesor Stanislav Grof zažil stejně jako já

spousty útoků, negativních oponentur a nesouhlasných reakcí, přesto...“

„Co si opravdu myslíte o drogách?“ vykřikl kdosi z posluchačů. „Grof je přece užíval a zkoušel sám na sobě. Vždyť to není normální a je to i v rozporu s etikou.“

Profesor Fiala se zadíval na tazatele, pokýval hlavou a usmál se: „Zřejmě jste na mých přednáškách často absentoval. Jinak byste odpověď znal. Tedy jen stručně. Experimentovat lze pouze v případě, a to je extrémně důležité, že jste dostatečně odborně znalý a erudovaný a nemáte psychické kontraindikace. Také musíte vědět, o čem hovoříte, když používáte slovo drogy. Je nepřesné, obecné, povrchní. Co droga je a co droga není? Obecně užívání drog, tak jak drogy chápe široká populace, ničí nejenom jedince, ale i jeho okolí a rozvrací společenské vztahy, navíc...“

„Ale psychedelika jsou přece nenávyková, mají terapeutický účinek, a kdyby lidé věděli, jak s nimi nakládat, žilo by se líp,“ přerušil nepřítliš vhodným způsobem jiný student nedokončenou odpověď.

„Myslíte?“ pokrčil profesor rameny, aniž by se pozastavil nad jeho neomaleností. „Z vašeho hlasu zní jistota, jako byste si sám nějaká psychedelika aplikoval. Aby bylo jasno. Experimentální práce s psychedeliky, třeba s LSD nebo lysohlávkami, má zcela přesná a jednoznačná pravidla. Je velmi nezodpovědné, pokud se do experimentů pouští někdo, kdo je nezná. Profesor Grof věděl přesně, co dělá, i když samozřejmě nemohl výsledek předjímat. Není věštec, je vědec. Experimentování je odvozeno od slova expert a expert je člověk, který se vyzná, ne ten, kdo ví jen málo a...“

„Ale vy přece sám provádíte výzkumy jiných stavů vědomí, a do nich umíte dostat člověka nejenom hypnózou, ale i chemickými sloučeninami, které namícháváte podle tajných receptů.“

„Tajných receptů?“ rozesmál se profesor. „Nenecháte mne domluvit, a tak nemůžu ani na jednu z otázek řádně odpovědět. Za prvé: Ano, pomocí hypnózy provádím dlouhá léta reinkarnační regresi, a studuji tento dosud vědecky ne zcela objasněný proces prožívání údajných minulých životů. A nepopírám, že vedle hypnózy zkoumám i vliv nejrozličnějších sloučenin na schopnost člověka otvírat v paměti okna do hluboké minulosti. Za druhé: Neexistuje chemická sloučenina, kterou by stvořil sám člověk. Veškeré sloučeniny ve vesmíru jsou miliardy let potenciálně naprogramovány. My je nemůžeme stvořit, ale pouze objevit. A za třetí: Psychedelika mají tak intenzivní a rozporuplný vliv na mysl a prožívání jedince, že neexistuje člověk, který by o nich věděl všechno. Stačí souhra náhod, nebo jen drobná chyba při aplikaci, a je konec. Můžete si prohloubit poruchu osobnosti, můžete skončit na psychiatrii nebo dokonce umřít. Nicméně, můžeme tuto problematiku prodiskutovat znovu, až se vrátím z konference. Pokud se nemýlím, uvidíme se znovu za tři týdny. Připravte si otázky, rád vám na ně odpovím, pokud budu znát odpověď.“

„Pane profesore, ještě prosím jeden dotaz: Grof údajně přednášel o tom, že vědomí mají i rostliny a obecně všechny živé organismy. Jaký je váš názor na tato tvrzení?“

„Profesor Grof dokonce přišel s názorem, a já ho nijak nezpochybňuji,“ usmál se profesor povzbudivě, protože ho těšilo, jak se studenti o problematiku zajímali, „že existují lidé schopní napojit se prostřednictvím určitých postupů a technik, například holotropním dýcháním, na vědomí rostlin, přičemž pocítují hluboké a silné duchovní dimenze tohoto zvláštního stavu bytí. Přitom vnímají vědomí rostlin jako pozitivní model pro život, protože rostliny nevedou až na výjimky životy dravců, ale žijí spokojeně a klidně z toho, co jim poskytuje příroda – čerpají životadárnou energii ze slunce, živí se z půdy a napájí se z dešťů, nezabíjí jiné živé bytosti, neubližují jim, naopak samy jsou potra-

vou a rozvíjejí tak životy další. Lidé se už v dávné minulosti v některých kulturách a dokonce i v primitivních společnostech dokázali ztotožnit s vědomím rostlin a rozvíjeli jejich kult, prohlašovali je za posvátné a také je uctívali. Prožitkový vhléd do rostlin a s ním spojený transpersonální zážitek tak znamenal vysoký stupeň motivace k uvažování nad autentičností a mechanismem životního cyklu a bytí jako celku, který je smyslům a rozumu jakoby utajen. Ale dnes už opravdu musíme skončit, nebojte se, pokud vás zrovna tahle oblast psychologie láká a zajímá, vrátíme se k ní podrobněji a budeme si povídat jak o přednostech, tak o úskalích toho kterého názoru. Děkuji za pozornost a těším se, až se s vámi zase potkám na další přednášce, případně na semináři.“

Studenti znovu odměnili profesora Fialu bouřlivým potleskem, a on si ho, i když to nedával příliš najevo, užíval.

Kdo by nebyl rád, když jiní lidé spontánně ocení jeho práci.

Váš potlesk je víc než peníze, které za přednášku dostanu, pomyslel si, zeširoka se usmál a mávl studentům na rozloučenou.

Osobní automobil značky Škoda Superb se konečně vymaňil z úzkých pražských uliček a zamířil po výpadovce směrem k Letišti Václava Havla.

Zastavil u terminálu jedna, mladý muž sedící za volantem svižně vyskočil, vytáhl nevelký kufr a podal ho staršímu muži, který si kontroloval doklady.

„Snad mám všechno,“ poznamenal a významně si poklepal na příruční zavazadlo.

„Určitě máš, tati, nepamatuju si, že bys někdy něco zapomněl.“

„Pokaždé něco zapomenu.“

„Šťastnou cestu a pozdravuj v Americe.“

„Jistě, Vojto. Příště poletíš se mnou, slibuju. Za deset dnů jsem zpět, zavolám, přijedeš pro mne na letiště a hodíš mě domů jako vždy. Můžu s tím počítat?“

„Jasně, rád.“

„Díky.“

„Tati, dokdy máš platný pas? Mrkni se, pro jistotu.“

„Do září dva tisíce dvacet pět.“

„Tak to by ti mělo stačit.“

Oba muži se zasmáli, pak se objali a nakonec si podali ruce.

Bylo brzo nad ránem a noční chlad se oběma mužům doslova prodíral pod oblečení.

Starší z mužů lehounce políbil mladšího na tvář, usmál se, zamával a spěchal do odletové haly.

Vojta nasedl, nastartoval, také na rozloučenou zamával, pak auto zavrčelo a zmizelo ve tmě.

„Pan Karel Fiala,“ usmála se hezká mladá žena při odbovování, podívala se cestujícimu do očí a podala mu palubní vstupenku, „kdy jste byl naposledy v první třídě?“

„Když jsem chodil do školy,“ odpověděl a šibalsky mrkl. Rozesmála se.

„Myslím v letadle,“ doplnila.

„Pochopil jsem. To byl jen pokus o vtip. Lítám běžně v ekonomy class, ale tentokrát mi platí cestu partneri v USA, asi nevědí, že mám raději druhou třídu než první. Ve dvojce se cítím víc sám sebou, nemusím si hrát na něco, co nejsem.“

„Vaši partneri si vás považují. Letíte obchodně? A kam? Ježíši, promiňte, nic mi po tom není, všude kolem řadí GDPR a já se ptám takhle hloupě, ještě přijdu o místo.“

„Slečno, nebo mladá paní, škoda, že nemám víc času. Na GDPR se vykašlete. Za chvíli nám zakážou, abychom se oslovovali jménem. Letím na University of Southern California, jsem učitel a mám tam nějaké přednášky a projev na konferenci. Nic zvláštního.“

„Nic zvláštního? Vůbec jste se nezměnil. Dobře vás znám, pane profesore,“ pokývala hlavou. „Lidi, co opravdu něco znamenají a umí, jsou vždycky mnohem skromnější než ti, co umí a vědí houby. Víte, že jste mne učil? Jmenuji se Šárka Kopecká.“

„Vás?“ podivil se. „Přednáším psychologii, nevím...“

„No jasně,“ přerušila ho, „studovala jsem na Karlovce.“

„A není vás na tomto místě, nechci se vás dotknout, nebo vaši práci dehonestovat a podceňovat, škoda? Přece jenom psycholožka s vysokoškolským vzděláním...“

„Zvládla jsem jen tři semestry, neurofyzologie byla nad mé síly, prostě – vyhodili mě.“

„Neměla jste se nechat, každá překážka se dá zvládnout, jen se člověk nesmí vzdát.“

Pokrčila rameny: „Neměla jsem na to už nervy.“

„Kdybyste řádně nastudovala právě neurofyzologii, tak byste je právě měla! Tam se o tom učí,“ rozesmál se znovu. Krásné a chytré mladé ženy mu vždy zvedly náladu.

„Asi jo. Ale vaše přednášky jsem milovala. Byl jste nejlepší ze všech, žrali jsme každou vaši větu, ani nevíte, kolik jsem si z vašich slov vzala do života. Vaše přednášky byly fakt výživné.“

„To mě těší,“ přikývl a sáhl do kapsy. „Tady je má navštívenka. Za deset dnů se vrátím z L. A., kdybyste chtěla studovat dál, zavolejte mi, třeba najdeme nějakou cestu. Když už máte v kapse tři semestry, je škoda nepokračovat dál. Psychologů nikdy nebude dost, myslím těch vystudovaných. On je jinak každý člověk amatérským psychologem, takže každého profesionálního škoda, ať se poměry trochu vyváží.“

„Mám taky manžela a malou dceru, už je na studia pozdě.“

„Nikdy není pozdě.“

Vzala si navštívenku a sledovala ho, jak odchází.

Nic si nevymýšlela.

Profesor Fiala byl pojem. Neobyčejně vzdělaný a na každou přednášku skvěle připravený. Pokaždé, když své přednášky dokončil, studenti mu tleskali, to se jiným profesorům nestávalo nikdy, nebo jenom sporadicky.

„Člověk musí mít pořád plné kapsy překvapení,“ pamatovala si jeho slova, když jednou komusi odpovídal na dotaz, jak je možné, že na jeho přednáškách je vždycky plno.

Byl skoro o třicet let starší než ona, přesto jej za dob studia, vlastně jen před pár lety, platonicky milovala.

„Nikdy jsem nepoznala chytřejšího chlapa,“ líčívala tu a tam kamarádkám, „kdyby mě chtěl, hned bych se mu nabídla. Nevadilo by mi, i kdyby mu bylo devadesát. Člověk stojí vedle něj a cítí se stokrát chytřejší, než když je sám nebo s někým jiným.“

„No jo, sexy mozek,“ rýpla si do ní spolubydlící v nárazce na bývalou manželku bývalého premiéra Jiřího Pároubka, která stejná slova používala v souvislosti se svým exmanželem.

„Fialo, Fialo,“ pomyslela si, a když jí zmizel z dohledu, vzdychla. Jak je možné, že výjimečných lidí je tak málo a povrchních hlupáků jsou plné ulice?

Četla si navštívenku a přepadla ji nostalgie.

Kdyby mi řekl, ať mu zavolám, nebo mi dal na sebe telefonní číslo před čtyřmi lety, kde jsem dnes mohla být? zakroutila zasněně hlavou.

Třeba bych s ním právě za chvíli odlétala první třídou do L. A., napadlo ji nádvkem. Trochu se zasněla a dokonce malinko ušklíbla.

„Kdyby“ však bohužel v životě neplatí, a kdyby bylo možné spočítat všechna kdyby, která člověku protečou mezi prsty...

Vzdychla a ušklíbla se nad slovní hříčkou, která jí bleskla hlavou. Kdyby, kdyby, kdyby...

„Je vám dobře?“ uslyšela netrpělivý hlas a rychle se vrátila do reality.

„Jistě, promiňte,“ odpověděla s leknutím a začala odbovovat dalšího pasažéra.

Karel byl nevyspalý, a když zjistil, že nástup do letadla se uskuteční až za hodinku, usadil se pohodlně na sedačce v odletové hale a za pár vteřin usnul.

Létal často a věděl, že jakmile bude ohlášen nástup, probudí se. A i kdyby se náhodou neprobudil, probudí ho personál.

Sotva jej spánek přikryl typickou lehkostí bytí, uslyšel naléhavé hlášení: „Dobrý den, vážení cestující, hovoří k vám kapitán vašeho letadla. Mám pro vás dvě zprávy. Ta špatná je, že nám vysadily všechny motory a letadlo není schopné letu.“

Trhl sebou a rázem se začal s úlekem probírat.

Lehkost bytí byla rázem vystřídána panickou hrůzou. Létal rád, ale vždy si uvědomoval, jak fatální následky jej čekají, pokud letadlo havaruje.

Než mu ovšem stačily vyrazit první krůpěje potu na čele, což byl u něj typický průvodní projev stresu, jakoby zdálky uslyšel další kapitánova slova: „Dobrou zprávou ovšem je, že jsme dosud neodstartovali z letiště.“

„Fialo, Fialo,“ napomenul se potichu, „co se ti to zdá za pitomosti?“

Ale už bylo po spánku, dobře věděl, že znovu neusne.

Se spánkem je to jako s penězi: nejlepší kvalitou je kvantita, uvědomil si.

Ve snu můžeme prožít všechny jevy, které lze zažít i ve skutečnosti, blesklo mu hlavou. Je pozoruhodné, jak se umí

do snů vetřít to, co se nám stalo, nebo i to, co nás čeká. Veškerý obsah snů pramení jak z vědomí, tak z nevědomí, je vybavován a reprodukován, aniž víme přesně, z jakého pramene pochází. Sen vládne vzpomínkami i budoucností, sděluje...

„Sakra,“ vyklouzlo mu z úst, „nejsem na přednášce!“

Starší paní, která seděla vedle něho, se překvapeně zeptala: „Co jste říkal pane?“

„Nic, nic, omlouvám se, přepadl mne hloupý sen.“

Chápavě se usmála: „Taky se mi pořád něco zdá, akorát si z toho nic nepamatuji.“

„Jak potom můžete vědět, že se vám něco zdálo?“ optal se jen ze zdvořilosti.

„Prostě to vím,“ naklonila se k němu a důvěrně dodala: „Někdy jsou to věci, které by do mě nikdo neřekl.“

Její spiklenecký výraz ho rozesmál: „Myslíte nějaká erotika, nebo...?“

„No dovolte,“ ohradila se. „Co si o mně myslíte?“

„Nechtěl jsem se vás dotknout, erotické sny má každý člověk, bez rozdílu věku a pohlaví.“

Zvedla se a bez pozdravu si přesedla na druhý konec místnosti.

Už mu nevěnovala ani kratičký pohled a on si představil, jak bude hned na dalším setkání s kamarádkami barvitě líčit, že se jí přímo na letišti snažil svést postarší seladon, mohl to být klidně milionář nebo významný politik, ale ona má přece úroveň a nehodlala se nechat svádět jen tak někým, a proto mu dala kopačky ještě dříve, než mohlo něco začít.

V myšlenkách se vrátil ke snu, v němž letadlu vysadily všechny motory: Nešlo o varování, ať do toho zatraceného letadla nesedá? Nepromítla mu intuice do snu zdvižený prst s podtextem ‚pozor, cosi hrozí‘? Nešlo o významnou indicii prozřetelnosti, ať zůstane sedět doma na zadku a nikam neletí?

Jak by mu poměr právě uplynulého konkrétního snu ve vztahu k bdělému vědomí vysvětlil ve svých výkladech snů Sigmund Freud? Nebo Carl Gustav Jung?

Směs podvědomých obav mu proudiva hlavou, ale zaháněl ji rozumem, aby nedal zbytečně velký prostor stresu. Přesto došel k závěru, že sny mají opravdu ozdravný a užitečný účinek, pokud s nimi člověk umí pracovat.

Jsem k smrti unavený, uvědomil si také, bylo toho na mne v posledních týdnech moc, sen mě jen varoval před tím, abych se neudřel k smrti, hledal vysvětlení.

Letadlo s nefunkčními motory bylo jen symbolickým vyjádřením žádosti těla a mysli, abych jim poskytl úlevu a odpočinek, jinak mi hrozí kolaps...

Sen mi posloužil jako bezpečnostní ventil, vezmu ho vážně, a jak se vrátím do Prahy, dám si pár dnů volno, rozhodl se.

Letu se rozhodně nebál, létal hodně a rád.

Nicméně nezvyklou tíseň ve své duši pociťoval stále, nedařilo se ji zapudit.

„Jako psycholog vám mohu doporučit, abyste své sny nepodceňovali,“ nabádal vždy své posluchače v přednáškových sálech i na konferencích.

A teď by ses tím měl řídit také sám, vole, pomyslel si, ať si na vlastní kůži nevyzkoušíš, že za těmi slovy se skrývá nejenom teoretická poučka, ale realita a pravda.

Když se letadlo vzneslo k obloze, využil toho, že sedí přímo u okýnka, a zadíval se na Prahu. Mizela rychle ze zorného úhlu, a přestože bylo zrovna na přelomu mezi nocí a ránem, svítila do odcházející temnoty jako obrovská louč plná malých zářivých teček.

Mám to tady rád, uvědomil si. Mám rád svoji zemi navzdory všem peripetiím a více či méně demokratickým vládcům, kteří se jako psi rvou po každých volbách o svůj ždibek moci. Klaus, Zeman, Babiš, Kalousek, Hamáček,

Fiala a desítky dalších politiků, pro něž se politika stala neodolatelným lákadlem.

Co je přitom moc?

Jen chvilkový pocit naplnění vlastního ega a vlastní důležitosti. Časově vymezený, relativně krátký okamžik na piedestalu politické moci, a potom pád z výsluní do stínu všednosti a následná beznaděj... Jako by život ztratil smysl, přitom on ho měl vždy, bez ohledu na to, jestli člověk seděl v parlamentu, nebo ve stáji.

Politici ho neznepokojovali, jen zajímali z hlediska jejich společenského i individuálního postavení a s tím spojené osamělosti, která byla zajímavá nejenom psychologicky, ale byla i pozoruhodně inspirativní pro studium neuróz.

Letadlo dosedlo v L. A. na minutu přesně, a když z něho vystupoval, ještě pořád cítil pachutí tísnivého pocitu, který jej po celou cestu doprovázel.

Zatracený sen, který jej probudil v odletové hale Letiště Václava Havla v Praze – vysadily všechny motory a letadlo není schopné letu – se mu pořád vracel na mysl. Co to mělo znamenat?

Otázky, které klademe sami sobě, jsou mnohem vtíravější než ty, které nám kladou jiní, v tom měl jasno, ale jakási podivná předtucha jej neopouštěla, ať už ty své nekonkrétní a spíše jen tušené otázky ignoroval, nebo přímo potlačoval.

Naštěstí byl živ a zdrav, stál na pevné zemi v L. A., a tak měl slušnou šanci na vtíravou tíseň konečně zapomenout.

Po vyřízení nezbytných formalit se probojoval davem lidí k východu z příletové haly a ještě dříve, než uviděl Josepha Greena s cedulí FIALA, už se k němu Joseph prodíral a se širokým úsměvem jej vítal: „Zdravím, profesore, tak vás tu máme zase. Jaký byl let?“

„Skvělý. Skoro celý jsem jej prospal, až na ten jeden přeš-
stup,“ zalhal – až na hodinku lehkého spánku celou dobu pra-
coval na své nové publikaci *Cognitio Dei* (Poznání Boha).

Karel nebyl nikdy v pravém smyslu slova věřící, nicméně věřil vnitřní spontaneitě, niterné schopnosti člověka nabírat z duše data, aby prostřednictvím vědomí, zkušeností a snů mohla pronikat do trojrozměrného světa, času a uvědomování. A nejenom do uvědomování, ale i do sebepoznání vlastního *spiritus rector*, tedy vůdčího ducha našich životů jak po stránce biologické, tak psychické.

Naše životy nejsou založeny na nicotnostech, ale na poznávání a poznání v širokém slova smyslu, poznamenal si do počítače těsně před přistáním. A co jiného je Bůh než dokonalé, absolutní poznání?

Joseph ho dovedl k velkému černému autu, za chvíli už seděli na pohodlných kožených sedadlech luxusního vozu, a on si v duchu přehrával téma, které chtěl se svými studenty probrat na zítřejší přednášce a s vědci a posluchači na navazující konferenci.

„Trousedale Pkwy, jsme tady, kočár je na místě, tentokrát jsme to zvládli bez jediný kolony jako Concorde, profesore,“ poznamenal Joseph po půlhodinové jízdě tichým hlasem, jako by nechtěl profesora rušit v jeho přemítání, a dodal: „Jste dnes nějaký zamlklý, Charlesi.“

„Omlouvám se. Hlavou mi táhnou úvahy nad mojí novou knihou.“

„Každý máme své vlastní myšlenky,“ pokrčil Joseph rameny.

„V tom s vámi bezpodmínečně souhlasím!“ poklepal ho Karel po rameni. „Díky za bezpečnou jízdu, doufám, že mne povežete i zpátky na letiště, až si tu splním své povinnosti.“

„To si pište, profesore. Víte, že moje žena má doma všechny vaše knihy? Pokaždé když vás vezu, musím jí vyprávět o všem, co jsem si s vámi povídal.“

„Tak to abych si dával pozor!“